Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація во̂дъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вольнѣ бôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 175. | Нинѣ: гр. Предпр. Пр. рим. Анастав. | Завтра: гр. Преображ. С. рим. Елены | Середа 5 (17) серпня 1892. | Всходъ сонця 4 г. 58 м.; захôдъ 7 г. 7 м. Баром. 767 герм. + 29·2° + 17·0°. | Рôкъ II.

Наслѣдки молодоческои політики.

Суть люде, котрымъ т. зв. „острый тонъ“ подобає ся, котрымъ здає ся, що чимъ хто бôльше кричить, тымъ бôльше й здобуде, бо его будуть бояти ся и вкôнци таки вволять его волю. На то однакожь дуже мало хто зважає, що чимъ бôльше хтось старає ся на силу щось переперти у того, котрый такожь не конче слабый, тымъ на бôльшій стрѣчає опôръ и якъ разъ не осягає того, чого бы хотѣвъ. У насъ любить дехто дуже вказувати на примѣръ Молодочеховъ и на ихъ безоглядну опозицію; на то нѣхто не зважає, що они мимо тои опозиціѣ не то не осягають нѣчого, але ще й тратять тѣ здобутки, якѣ выбороли ихъ попередники. Въ тôмъ порôвнаню — и то найважнѣйше — спускає ся ще и то зъ ока, що Чехи, мимо авантурничои політики одной партіѣ, все таки не дуже потерплять, бо стоять крѣпко у себе дома — инша рѣчь була бы у тыхъ, котрѣ у себе дома не станули ще крѣпко.

Найновѣйшимъ наслѣдкомъ молодоческои політики есть димісія ческого міністра дра Пражака. Не хочемо тутъ розбирати хосенности або нехосенности его дѣланя; обмежаємо ся лишь на той самъ фактъ, що Чехи мали доси свого репрезентанта въ радѣ Короны, а то все таки щось значило, бо вôнъ все таки мôгъ бодай чимъ небудь прислужити ся свому народови. Чи будуть его и дальше мати? — ото питане, котре теперь досыть живо обговорюють якъ ческѣ такъ другѣ часописи въ Монархіи. Здаесь, що доки Чехи не змѣнять своеи політики, доки будуть у нихъ верховодити Молодочехи, доти опорожнена по дрѣ Пражаку посада не буде обсаджена. Се дававъ не давно спôзнати и вѣденьскій Fremdenblatt, се доказує и слѣдуюча вѣденьска донись Czas-у, въ котрôй такъ каже ся:

Дискусія, яка почала ся знову, чи Пражакъ буде мати наслѣдника въ радѣ Короны, перенесла ся зъ тутешныхъ ческихъ ґазетъ и до польскихъ. Однѣ кажуть, що опорожнена посада повинна бути заразъ и буде обсаджена; другѣ знову видять въ уступленю Пражака не лишь уступлене дотеперѣшного міністра ческого, але остаточне похоронене становища міністра для Чехъ.

Першѣ ошибають ся, а ошибають ся въ наслѣдокъ очевидного незнаня вôдносинъ въ Чехахъ. Що въ радѣ Короны для представителя тенденцій и аспірацій молодоческихъ нема мѣсця, то хиба кождый зрозумѣє. А котражь инша партія пôднялась бы на разѣ совѣстнои репрезентаціѣ ческого народу въ кабінетѣ? Дежь бы такій міністеръ знайшовъ пôдставу для свого становища? Бувъ бы то не лишь міністеръ безъ теки але и безъ лавы. Але ошибають ся и тѣ, що думають, що правительство зъ засады противне ческôй репрезентаціи въ радѣ Короны. Правительство не годить ся на такій поглядъ; противно, зъ часописей, котрѣ звычайно зносять ся зъ правительствомъ, можна було переконати ся, що опорожнене посады міністеріяльнои по Пражаку есть лишь провізоричне, и скоро лишь умы въ Чехахъ опамятають ся, то провізорія буде заразъ усунена. Сѣ послѣднѣ слова характеризують найлѣпше наслѣдки молодоческои політики и ситуацію, яку она вытворила для ческого народу.

Институтъ дѣвочій СС. Василіянокъ у Львовѣ.

Зарядъ института дѣвочого СС. Василіянокъ у Львовѣ подає до вѣдомости, що при принятю воспитанниць на сей рôкъ буде придержувати ся слѣдуючихъ постановъ:

А) Дѣяльнôсть института.

§. 1. Задачею института есть — повѣренѣ родичами взглядно опекунами дѣти выховувати зъ боязни Божôй и въ правдиво христіяньскôмъ житю, — вщѣпляти имъ любовь до руско-католицкои церкви и руского народу, а заразомъ подавати имъ такѣ вѣдомости, якѣ дѣлалибъ ихъ спосôбными свѣдомо сповняти всѣ обовязки будучого свого званя. При тôмъ звернесь такожь увагу, щобы дѣти научились вôдповѣдного доброго товариского поведеня. — §. 2. Наука вôдбуваєсь: а) въ публичнôй школѣ выдѣловôй и б) въ дома. — а) Що до предметôвъ школьныхъ, то Зарядъ доложить всякихъ старань, щобы воспитаницямъ помагали въ науцѣ тыхъ же учительки домовѣ: переважно инокинѣ. О поступѣ и поведеню воспитаниць въ школѣ звѣдуватись буде частѣйше духовный провôдникъ воспиталища въ дирекціи школьнôй. — б) Въ дома учать ся воспитаницѣ: α) руского языка и рускои літературы; такожь формы церковного богослуженя; β) рускои исторіи; γ) науки спѣву церковного, а почасти народного-руского, одвѣтного вѣкови воспитаниць; δ) науки гры на фортепянѣ; ε) науки танцѣвъ; ϑ) робôтъ ручныхъ: шитя, гафтованя, цированя, вышиваня и науки крою.

1

РЕКРУТЪ.

Образокъ зъ житя въ италіяньскôмъ войску Едмонда де Амічіса.

Недѣля лѣтомъ; день красный, якъ рѣдко. Пята година зъ полудня. Касарня майже порожна. Мало що не всѣ вояки повыходили на мѣсто. Зъ тыхъ кôлькохъ, що остали ся, однѣ на горѣ чистять ще щось коло себе, щобы выступити въ повнôй недѣльнôй парадѣ та завернути головы красавицямъ въ мѣстѣ, другѣ стоять на долинѣ на подвôрю та ждуть на своихъ товаришѣвъ. Вôдъ часу до часу вôдзывають ся тѣ зъ долины: „Та бо спѣши ся трохи!“ — а тамтѣ зъ горы вôдповѣдають: „Заразъ, заразъ!“ Хотять ще лишь ремѣнь стягнути на собѣ въ поясѣ, щобы станъ выглядавъ трохи бôльше гнучкій. Та й рекруты, що передъ кôлькома днями „нарокували“ до полку, выйшли зъ касарнѣ, або лише що хотѣли выходити. По пятѣ, по вôсѣмъ, по десять ишли поважно, держались просто якъ друки, шапки наложили на бôкъ, перевѣсили плащѣ а руками, на котрыхъ мали великѣ бѣлѣ рукавички, якѣ уживають ся до фехтунку, розмахували на всѣ боки. Коли переходили по при лавку, що стояла пôдъ брамою коло касарнѣ, де сидѣли вояки вôдъ службы, стали тѣ собѣ зъ нихъ кепкувати, хочь фельдвебель деколи вôдозвавъ ся: „Дайте спокôй бѣднымъ хлопцямъ!“ Офіциръ вôдъ дня розтягнувъ ся въ однôй комнатѣ на першôмъ поверсѣ та чипавъ щось въ ґазетѣ.

Десь далеко въ кутику на подвôрю сидѣвъ на сходахъ пôдъ якимись дверми оденъ рекрутъ. Оперъ ся лôктями на колѣна, сперъ голову на руки и споглядавъ за товаришами, що выходили зъ касарнѣ або, спустивши очи въ долину, дививъ ся въ землю. Вôнъ подабавъ на одного зъ тыхъ не злыхъ хлопцѣвъ, що то лишь зъ великимъ жальомъ розлучають ся зъ своимъ селомъ, але вôдтакъ стають щирыми вояками, веселыми и охочими. Вôнъ якъ разъ думавъ надъ тымъ, на що то тôлько тыхъ реґлементôвъ [1]), що такъ все пояснюють, на що тамъ на стѣнѣ выписане его честне имя и прôзвище; думавъ и про тыхъ, що вже передъ нимъ були вояками, и о теперѣшныхъ своихъ камратахъ, а вôдтакъ прийшло ему и то на гадку, що то ихъ король покликавъ, то й нема що о тôмъ говорити або й думати. Але зъ его лиця видко було щось бôльше, якъ лишь той выразъ, якій пробивае ся майже у всѣхъ рекрутôвъ, коли то они ходять задуманѣ и нѣбы якъ якись дурнѣ. Зъ его лиця видко було тяженку тугу. Може ему стало жаль, що не пôшовъ зъ другими? Ему все ставало чогось сумно, коли въ недѣлю и ще до того въ красный день треба було лишити ся дома.

Поволи стало у всѣхъ комнатахъ порожно и доокола настала глубока тишина.

Якійсь капраль въ щоденнôмъ мундурѣ ишовъ чогось скоро черезъ подвôре, побачивъ рекрута, пристанувъ коло него и вызвѣривъ ся до него.

— А ты чо' тутъ сѣвъ въ кутику, ты офермо [2])!

— Я? — вôдповѣвъ рекрутъ.

— Я? — покрививъ ся ему капраль и зробивъ до него таке дурне лице, якъ лишь мôгъ. — Отъ тобѣ, маешь! А до когожь я говорю?.. Може до мѣсяця?... А вôдтакъ, коли до тебе старшій говорить, то встань!

Рекрутъ вставъ.

— Якъ ся называешь? Зъ котрои компаніѣ?

— Зъ компаніѣ?

— Зъ компаніѣ? — покрививъ ся капраль знову. — Чи ты знаешь, що зъ тебе велика капустяна голова?

Сказавши то, приступивъ до вояка, хопивъ его за плащь и такъ нимъ потормосивъ, що той ажь мало не перевернувъ ся; а притôмъ ще й крикнувъ несамовито:

— На, диви ся, що ты зробивъ зъ свого плаща! Коли бо вôнъ мусѣвъ тутъ розсѣсти ся, якъ та жаба!

Рекрутъ обчиститъ свôй плащь рукою.

— А якѣ твои черевики, подиви ся! — крикнувъ капраль знову и копнувъ рекрута обцасами въ пальцѣ.

[1]) Reglement, приписы войсковѣ.

[2]) Uniforme, нездара; въ перекладѣ взято се слово зъ нашои нѣмецкои муштры.

Увага. Предметôвъ домовыхъ, вычисленыхъ пôдъ α до ϑ, учать укваліфікованй до тыхъ же учителѣ и учительки, посѣдаючй до вôдповѣдного предмету декретъ кваліфікаційный. Плянъ и порядокъ науки предметôвъ пôдъ α до ϑ вычисленыхъ означеный точно въ постановахъ домовыхъ.

§. 3. Що дня слухають воспитаницѣ читанои службы Божои, а въ недѣлѣ и свята спѣвають по можности самй цѣлу службу Божу. До сповѣди и причастія приступають воспитаницѣ що мѣсяця. — §. 4. Воспитаницѣ стоять пôдъ старанным наглядомъ Заряду и накланяють ся до доброго зужиткованя часу и до порядку. — §. 5. Стравы суть поединчй, але здорово и вкусно приготовленй, и въ достаточнôй мѣрѣ. Комнаты свѣтлй, здоровй, просторй, сухй и чистй; окремй до науки, окремй до ѣдженя, окремй до спаня. Огородъ воспиталища просторый, гарный и въ дуже здоровôмъ положеню. Спôльнй проходы пôдъ надзоромъ вôдбувають ся въ мѣру потребы. Забавы и розрывки домашнй, вôдповѣднй до вѣку воспитаниць. — §. 6. Домовый лѣкарь удѣлюе въ потребѣ скорои, совѣстнои и старанной помочи. О тяжшихъ слабостяхъ повѣдомляе ся заразъ родичѣвъ. — §. 7. Всяка переписка листова ведесь черезъ Зарядъ.

Б. Условія принятя.

§. 8. До института приймають ся дѣвчата гр.-кат. обряду и рускои народности и то въ приписанôмъ вѣцѣ шкôльнôмъ. Дѣвчата другихъ обрядôвъ, вѣроисповѣдань и народностей можуть бути такожъ приняти лишь о стôлько, о скôлько на таке приняте мѣсце дозволить. — §. 9. Прошеня о приняте мають бути предложенй найдальше до 18 н. ст. серпня Зарядови устно або письменно, при чôмъ просить ся долучити марку почтову за 20 кр. До тыхъ прошень мае ся долучити: а) свѣдоцтво хрещеня; б) послѣдне свѣдоцтво шкôльне; в) щѣпленя вôспы и здоровля. — §. 10. Кромѣ молитвенникôвъ и книжокъ шкôльныхъ можуть воспитаницѣ мати лише такй книжки, якй Зарядъ позволить. — §. 11. Рôкъ шкôльный зачинаесь 1 вересня, а кôнчить ся 15 липня. — §. 12. Наглядъ надъ Зарядомъ воспиталища веде Совѣтъ управляючій пôдъ проводомъ Єго Екец. Впреосв. митрополита. — §. 13. Плата за удержане выносить мѣсячно 20 (двацять) зр. ав. в.

До удержаня вчисляесь: помѣщене, пожива, опалъ, свѣтло, пране, услуга, помôчь въ повторительнôй науцѣ предметôвъ шкôльныхъ и наука домашныхъ предметôвъ вычисленыхъ въ §. 2. б. α, β, γ, ϑ. *(К. б)*

Переглядъ політичный.

Є. Выс. Архікн. Фердинандъ д'Естъ мае зъ початкомъ грудня выбрати ся въ подорожь, котра мабуть потреве довше якъ рôкъ; коли вôдтакъ поверне, мае обняти команду якоись бриґады.

Поѣздка Стамболова до Константинополя звернула у Вѣдни загальну увагу на себе, однакожь тутъ не приписують ѣй великого значѣня політичного.

Зъ Бѣлграду доносять, що въ наслѣдокъ дімісіѣ міністра справъ внутрѣшныхъ и міністра вôйны, цѣлый кабінетъ Пашича подавъ ся до дімісіѣ.

Въ Софіи вôдбувъ ся вчера въ честь князя походъ зъ смолоскипами а софійскій бурмістръ мавъ промову до князя, на котру князь вôдповѣдаючи зазначивъ, що всюды за границею зазнавъ великои симпатіѣ. Стамболовъ єсть дуже урадованый наслѣдками своего розговору зъ султаномъ и его везиромъ, але каже, що теперь не може ще подати того до публичной вѣдомости, що обговорено въ Константинополи а що для Болгаріѣ єсть дуже хосенне.

Новинки.

Львôвъ дня 16 Серпня.

— **Ц. к. Дирекція зелѣзниць державныхъ** розписала ліцитацію на роботы земнй 10-ои партіи будовы шляху зелѣзничого Станіславôвъ-Вороненка. Оферты треба вносити до ц. к. ґенеральнои Дирекціи у Вѣдни до дня 14 вересня. Близшй условія можна переглянути въ ґенеральнôй Дирекціи або въ Дирекціи будовы въ Станіславовѣ.

— **Подання о приняте** до вѣденьскои семинаріи треба вносити до дня 8 вересня, а до семинаріи львôвскои до 28 серпня. До просьбы треба залучити 1) метрику, 2) свѣдоцтво окôнченя школъ народныхъ и всѣ свѣдоцтва ґімназіяльнй вразъ зô свѣдоцтвомъ зрѣлости, 3) свѣдоцтво поведеня, 4) здоровля, выдане лѣкаремъ повѣтовымъ або семинарійнымъ, 5) убожества, затверджене дотычнымъ старостомъ и 6) свѣдоцтво выповненя обовязку службы войсковои, выдане въ тôй цѣли старостомъ. — Речинець вносити подання о приняте до дякôвского заведеня фундаціи бл. п. еп. Снѣгурского назначеный на день 3 н. ст. жовтня. Услôвя принятя: 1) укôнченый 17-тый рôкъ житя, 2) взôрцеве поведене, 3) укôнчена четверта або бодай трета кляса школъ народныхъ зъ добрымъ успѣхомъ, 4) добрый чистый голосъ.

— **Въ Утѣшковѣ** въ недѣлю 7 с. м. вôдбулось посвящене новои величавои, мурованои школы. Акту посвященя доконавъ деканъ олеській впр. о. Давидовичь при асистѣ оо. Л. Тарнавского зъ Пôдлысся и Фолиса зъ Бѣлого Каменя. Народъ цѣлымъ селомъ выринувъ на се торжество, явилось такожъ значне число интеліґенціѣ. Мѣжь гостями були и мѣсцевый коляторъ вбл. п. К. Обертиньскій, властитель Фирлеѣвки п. Шнель, посолъ Л. Рожанковскій, начальникъ суду зъ Олеска п. Глиньскій, много доокола чныхъ священикôвъ зъ родинами и богато молодежи академичнои. О. Дан. Танячкевичь зъ Закомаря мавъ слово про значѣне школы для народу, про свѣтло науки для темныхъ масъ. Нашъ недорôвнаный проповѣдникъ пôднѣсъ, одушевивъ всѣхъ присутныхъ и въ тôмъ одушевленю пронесло ся зъ грудей всѣхъ присутныхъ „Многая лѣта“ Є. Вел. Цѣсареви, потôмъ о. парохови, коляторови, громадянамъ и др.

— **Дѣйстнымъ деканомъ куликôвскимъ** именованый о. Іос. Брилиньскій, дотерѣшный завѣдатель того деканата.

— **Нову церковь** ставлять зъ твердого матеріялу въ селѣ Малеховѣ пôдъ Львовомъ. Церковь буде довга на 24 метры, а буде коштувати зъ 16.000 зр. Половину коштôвъ заплатить Выдѣлъ краєвый, до котрого належать Дубляны (філія малехôвскои церкви) и маґістратъ львôскій яко патронъ церкви.

— **Концерты „Бояна“.** Дня 7 серпня вôдбувъ ся въ Жовквѣ концертъ „Львôвского Бояна“ и выпавъ пôдъ кождымъ взглядомъ знаменито. Точно о годинѣ 8 вечеромъ заповнилась саля касинова биткомъ публикою. Вся руска интеліґенція, якъ мѣсцева такъ и околична, явила ся майже въ комплетѣ. Духовеньство прибуло майже все зъ цѣлого повѣта зъ родинами, а деякй були навѣть зъ сусѣднихъ повѣтôвъ — зъ львôвского и равского. Позаякъ того самого дня вôдбувавъ ся въ Жовквѣ фестинъ на дохôдъ охотничои сторожи огневои, то по скôнченôмъ фестинѣ, около $7^1/_2$ годины вечеромъ, явилось на концертѣ такожъ не мало публики польскои. — Концертъ войскового касина въ Новôмъ Санчи, въ котрôмъ на запрошене выдѣлу касинового взявъ „Боянъ“ участь, выпавъ дуже добре, а танцѣ протягли ся въ пôвну нôчь. Публика була майже чисто нѣмецка, а признаню за артизмъ, техніку, знамениту вправу концертовикôвъ не було кôнця. — Въ Криници все пôйшло знаменито. Весь закладъ купелевый зворушивъ ся, скрôзь тôлько бесѣды було, що про „Бояна“. Справдѣ, захôдна прогулька честь принесла имени свого товариства. — Въ Новôмъ Торзѣ вôдбувъ ся концертъ 13 с. м. въ сали касиновôй при величезнôмъ, якъ на Новый Торгъ, здвизѣ публики. Концертъ выйшовъ вповнѣ артистично. Діриґентъ п.

Той выймивъ хустинку, схиливъ ся и обтеръ порохъ зъ черевикôвъ.

— Поправъ собѣ гальзбіндлю[3]), бо вылѣзла тобѣ ажь по самй уха — лютивъ ся капраль дальше и вхопивъ нещасливу жертву свого гнѣву за шию зъ такою силою, що ажь мало его не задушивъ.

Рекрутъ ставъ обома руками поправляти собѣ краватку.

— А шапку лѣпше собѣ заложи!

Рекрутъ, що поправлявъ собѣ краватку, лишивъ єѣ, а взявъ ся до шапки.

— Пôдтягни собѣ высше пантальоны, бо за тыждень геть ихъ выдоптаешь; поправъ собѣ ґузики вôдъ кабата такъ, щобы нумеры на нихъ просто стояли; а ковтки выйми зъ уха, бо робишь зъ себе посмѣховиско; та не спускай головы, якъ той капуцинъ въ долину, и не дивись на людей такими дурными очима!

Бѣдный хлопчище ловивъ ся дрожачими руками то за краватку, то за пантальоны, то зновъ за ґузики, та не мôгъ нѣчому якось дати рады. Чимъ скорше хотѣвъ щось поправити, тымъ бôльшій бравъ его страхъ, тымъ менше видѣвъ и знавъ, що робить. Въ тôй хвили надôйшла молода, хороша маркетанка та зъ жалю надъ нимъ пристанула. Нема бôльшого упокореня, якъ въ очахъ хорошои женщины показати ся смѣшнымъ. Бѣдный рекрутъ стративъ таки вже зовсѣмъ голову, хотѣвъ ще разъ поправити щось пальцями коло краватки та ґузикôвъ, а далѣ й спустивъ руки въ долину, голова повисла ему на груди, а очима вдививъ ся на кôнцѣ чобôтъ... Ставъ зовсѣмъ прибитый.

Хороша маркетанка усмѣхнула ся и пôшла дальше. Капраль видить, що той стоить якъ стовпъ, покивавъ лишь головою та сказавъ: Ой ты суслику... суслику!

— Треба — каже вôнъ знову грôмкимъ голосомъ, — щобы ты, любчику, разъ чувъ, що тобѣ кажуть, и то борзо, а нѣ, то мы тобѣ нащуримо уха, — то я тобѣ кажу. Дунка[4]), вода и хлѣбъ, а вôдтакъ на перемѣну вода, хлѣбъ и дунка, абы тобѣ не наскучилось!... Теперь же иди на гору до касарнѣ та обчисти на собѣ рѣчи... Маршь!

Абы тому приказови надати ще бôльшои ваги, вôднявъ руку и показавъ пальцемъ на вôкно вôдъ касарнѣ.

— Але я...

— Мовчи!

— Я не маю...

— Коли говоришь зъ старшимъ, то маешь мовчати, а нѣ, то до арешту!... Видишь, онъ тамъ?

Сказавши то, капраль забравъ ся, поморкуючи собѣ пôдъ носомъ: Ой то люде... люде!... Пожаль ся Боже такои арміѣ!... Бѣдна Италія!

— Пане капраль! — вôдозвавъ ся рекрутъ боязко.

Пôдофіцыръ обернувъ ся и показавъ очима, що ажь свѣтили ся вôдъ гнѣву, на арештъ.

— Я бы васъ хотѣвъ щось спытати, — сказавъ рекрутъ такимъ просячимъ голосомъ и такъ покôрно, що хочь не хочь, мусишь его выслухати.

— Чо хочешь?

— Я хотѣвъ васъ спытати, чи вы не знаете того офіцира зъ мого села, що то мае десь тутъ бути при полку, але я не знаю, чи вôнъ тутъ....

— Зъ твого села? Коли зъ твого села всѣ такй, якъ ты, то лѣпше бы було, щобы зъ того села не було нѣкого при полку, хиба лишь ты самъ оденъ.

Сказавши то, здвигнувъ плечима и пошовъ собѣ.

„Оттожь тебе куніруе!“ — подумавъ собѣ рекрутъ, споглядаючи сумовито за вôдходячимъ. А вôдтакъ сѣвъ собѣ знову та думавъ дальше: „А менѣ казали на певно, що вôнъ тутка. Але за що зъ нами тутъ тутъ обходять ся? За що насъ такъ куніруютъ? Хибажь мы що таке?... Хиба псы, чи що?... И менѣ прийде ся тутъ пять лѣтъ такъ терпѣти!... Ой... Ой... не выдержу!... Не выдержу!...“

Закрывъ собѣ лице руками и ставъ думати о родинѣ десь тамъ далеко. — „Ото, якъ бы они мене такого побачили, — сказавъ самъ до себе — бѣдняки!“

Якійсь голосный смѣхъ пробудивъ его изъ глубокои задумы. Пôднявъ голову и по-

[3]) Halsbindel краватка.

[4]) Dunkelarest, темниця.

Остапъ Нижанкôвскій збиравъ лавры. Єго серенада въ F-dur формально причарувала гостей, а спѣваки докидали одну пѣсню за другою, бо оплески не умовкали. Такого самого поводженя дôзнали и солісты п. Колачковскій и п. Шиманьскій. — Дня 9 с. м. вôдбувъ ся въ Рогатинѣ вечерокъ хоральный при участи 18 членôвъ „Бояна“ всхôдной прогульки. Вечерокъ выпавъ въ загалѣ добре, спѣвъ бувъ артистично выконаный, мимо того, що Боянисты по довгихъ трудахъ подорожи були обезсиленй. Гостей явило ся поважне число и зъ дальшихъ сторôнъ; явила ся также и часть интелігенціи польскои въ Рогатина. Потôмъ зачали ся танцѣ нашою веселою коломыйкою, до котрои стануло 35 паръ, и молодѣжь наша забавлала ся весело до бѣлого дня. Въ народнôмъ строю явили ся двѣ панны и п. Панкевичь маляръ. — Доходу brutto було 151 зр. и треба надѣятись, що лишить ся и чистый дохôдъ на памятникъ нашого незабутного кобзаря.

— **Огонь.** На фôльварку въ Передѣльвици въ пов. перемыскôмъ, въ ночи зъ дня 2 на 3 с. м., повставъ огонь, пôдложеный кимсь, и спаливъ двѣ велики стодолы зô всѣмъ зôбранымъ збôжемъ и знарядами. Найблизшій сусѣдъ ґр. Островскій зъ Грабôвницѣ, прибѣгъ зô своєю доброю сторожею огневою и хочь самъ недужий на очи, то правивъ гашенємъ огню, котрый придушено ажь о год. 4 по полудни.

— **На Буковинѣ** у Фрасинѣ лютила ся дня 11 с. м. незвычайна буря. Мѣжь иншими спустошенями, запаливъ грôмъ будынокъ Несельбратовои и спаливъ єго до тла разомъ зô склепомъ. Вôнъ бувъ убезпеченый на 5000 зр.

— **Розбоѣ въ Бруховичахъ.** Коло самои стаціѣ въ Бруховичахъ єсть домикъ п. Чайковскои. Тамъ мешкавъ на лѣто кравець львôвскій, Штаберъ. Приневоленый орудками, выѣхавъ зъ вôдтамъ, а дома лишивъ двоє старшихъ вже дѣтей зô слугою. Въ ночи въ суботы на недѣлю, о 1 год., коли всѣ дома спали, влѣзло до дому кôлькохъ злодѣѣвъ зъ костурами. Дѣти пробудили ся и зъ ляку поховали ся пôдъ ковдрами, а злодѣѣ при нихъ забрали все, що лише навинуло ся имъ пôдъ руки, якъ одежу, дрôбнй знаряды, годиннки и т. п. Шкода выносить около 200 зр. Въ недѣлю рано вернули дѣти до Львова и розповѣли всю пригоду. Мабуть гостямъ, що перебувають въ Бруховичахъ черезъ лѣто, зовсѣмъ не було мило дôзнати ся о тôмъ почнôмъ розбою.

— **Герой зъ пôдъ Шибки.** Сулейманъ-паша, померъ дня 11 с. м. въ Баґдадѣ. Вôнъ уродивъ ся въ Стамбулѣ р. 1838, вступивъ въ 16 роцѣ житя до войска и вôдзначивъ ся въ борбѣ зъ Чорногорцями и на Кретѣ. Въ р. 1875 именованый ґенераломъ дивізіѣ боровъ ся въ Сербіи, а въ два роки пôзнѣйше въ Румеліи. Тогды вславивъ ся вôнъ смѣлымъ походомъ черезъ Чорногору до Альбаніѣ и геройскою обороною провалу Шибки. Вôдтакъ зôставъ вôнъ тогожь року командантомъ арміѣ наддунайскои и балканьскои. Черезъ интриґи дворски, ще передъ концемъ войны вôдобрано єму провôдъ и ставлено передъ судомъ военнымъ, котрый засудивъ єго на утрату степени ґенерала и 15 лѣтъ крѣпости. Опôсля помилувавъ єго и казавъ єму осѣсти въ Баґдадѣ, де вôнъ по трохъ лѣтахъ недуги, закôнчивъ житє.

— **Пôдъ колесами арматы.** Пôдчасъ того коли изъ Станіславова выходила дня 11 с. м. тамошна залога на цѣсарскй маневры до Львова, стала ся тамъ страшна пригода. На ул. Галицкôй коло рогатки задержалась була одна компанія 58-го полку пѣхоты зô своимъ капітаномъ Ревнерскимъ. Якъ разъ въ ту пору надъѣхала батерія артилєріѣ пôдъ командою рітмайстра Паслєра. Одна изъ надъѣзджаючихъ пушокъ зачепила за ногу коня пôдъ капітаномъ, въ наслѣдокъ чого кôнь поваливъ ся и кинувъ капітана пôдъ колеса арматы; армата переѣхала по нещасливôмъ и зломила єму праву ногу. Ревнерского занесено заразъ до сусѣдной коршмы, де полковый лѣкарь удѣливъ єму першои помочи, а вôдтакъ вôдставивъ єго вôддѣлъ санітарный до войскового шпиталю.

— **Крѣпостнй маневры пôдъ Перемышлемъ** закôнчили ся минувшои суботы досвѣта загальнымъ приступомъ на укрѣпленя коло Гороховичь. Передъ приступомъ стрѣляло безъ перервы 145 пушокъ бôльшого и меншого калібру а гукъ бувъ страшный. Наразъ замовкли, (то нѣбы неприятель здемонтувавъ ихъ) а три полки пѣхоты зъ вôддѣлами артилєріи по переду пустили ся бѣгчи до крѣпости и въ однôй хвили приложили драбины до валôвъ та стали добувати ся до крѣпости. Тымчасомъ залога въ крѣпости утѣкала зъ неи, стрѣляючи на впадаючихъ зъ карабінôвъ. По занятю крѣпости дефілювало войско передъ Ихъ ц. и к. Выс. Архікнязями Альбрехтомъ, Вільгельмомъ и Леопольдомъ Сальваторомъ. По сѣмъ вернуло войско на свои кватиры.

— **Комітетъ товариства управы тютюну** занявъ ся рескриптомъ ц. к. Міністерства скарбу зъ 2 сѣчня с. р., въ котрôмъ сказано, що хто въ р. 1892, 1893 и 1894 буде управляти тютюнъ на просторѣ меншôмъ, якъ 200 крадр. сяжнôвъ, той стратить на будуче дозвôлъ управляти тютюнъ. Якъ звѣстно просторъ 200 квадр сяжнѣвъ єсть найменшимъ дозволенымъ просторомъ, на котрôмъ можна управляти тютюнъ. Отожь голова товариства, кн. Левъ Сапѣга, уложивъ вôдповѣдь на той міністерскій рескриптъ, котрый утрудняє управу тютюну, и въ вôдповѣди тôй товариство жадає: а) щобы найменшій дозволеный просторъ выносивъ не 200, а 100 сяжнѣвъ крадр.; б) щобы часъ переходовый тревавъ до 1899 р. а не до 1895 и в) щобы плянтаторови вôдбирано дозвôлъ на управу тютюну лише на оденъ рôкъ, коли бы вôнъ не державъ ся повысшихъ приписôвъ, а не разъ на завсѣгды, якъ то сказао въ рескриптѣ міністерскôмъ.

— **Богослуженє на вершку горы** Візо — въ Апенінахъ, высокои на 3840 метрôвъ, вôдбуло ся послѣдными днями. Священикъ Лянтерміно, 65-лѣтній старецъ, выбравъ ся зъ шѣстьдесяти людьми въ небезпечну дорогу на сю гору, на котру звычайно выбирали ся лише дуже досвѣднй туристы. Два днѣ ишли они въ гору. На высотѣ 2000 метрôвъ ночували и ту зъ двацять людей лишилось, бо дуже ослабли. Именно не хотѣли дальше ити всѣ женщины, лише одна панна Верді пôшла дальше. По осьми годинахъ зайшли они въ снѣжнй поля на самôмъ вершку горы. Всѣ сѣли вôдпочивати и кождый загортавъ ся въ одѣжь, яку мавъ, бо дôймаюче зимно доскулювало. А священикъ Лянтерміно зъ двома богословами, що брали участь въ прогульцѣ, вôдправивъ богослуженє, котре на такôй незвычайнôй высотѣ майже пôдъ хмарами зробило на присутныхъ велике враженє. Вôдтакъ фотоґрафували ся всѣ и рѣшили поставити на мѣсци, де вôдправлено богослуженє, каплицю и дôмъ для туристôвъ. Не обôйшлось при тôмъ и безъ нещасливои пригоды. Оденъ туристъ шукаючи цвѣтôвъ гôрскихъ, упавъ зô скалы, высокои на сто метрôвъ, и згинувъ въ однôй хвили.

— **Припадково отроѣвъ** ся въ Перемышли практикантъ въ торговли Витковского. Єго болѣла дуже голова и вôнъ на бôль той заживъ стôлько антіпірины, що ажь память стративъ. Прикликаный лѣкарь п. Кебузиньскій побачивъ у него объявы сильного отрутя и уживши вôдповѣдныхъ лѣкôвъ, привернувъ житє нерозважному молодцеви.

† Посмертнй вѣсти.

Померли: Юлія Лужницка, подруга пароха въ Сороцку коло Скалата, дня 7 серпня, въ 54-ôмъ роцѣ житя. — Михайло Кость, ученикъ IV-ои клясы рускои ґімназіи въ Перемышли, надзиратель бурсакôвъ въ тамошнôй бурсѣ, на грудну недугу дня 10 серпня 1892.

Господарство, промыслъ и торговля.

Ц. к. Дирекція зелѣзниць державныхъ подає до вѣдомости, що зъ днемъ 15 серпня 1892 увôйде въ житє додотокъ I. до тарифы для галицко-ческого руху осôбъ, котрымъ вводить ся білеты прямй межи Прагою (дворець зелѣзн. держ.) зъ одного боку, а стаціями Тарнôвъ, Ряшѣвъ, Перемышль, Львôвъ, Пôдволочиска, Броды, Станиславôвъ, Чернôвцѣ и Сучава на Ческу Трибову, Оломуцъ, Преровъ и Краковъ зъ другого боку. Додатокъ сей можна набути у зарядахъ зелѣзничихъ по 5 кр. за примѣрникъ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Петербургъ 16 серпня. Вчера було тутъ 12 выпадкôвъ смерти на холеру.

Лондонъ 16 серпня. Ґледстонъ выѣхавъ до королевои до Осборнъ. Пôсля послѣдныхъ вѣстей мавъ Росбері обѣцяти, що прийме теку міністра справъ заграничныхъ.

Тегеранъ 16 серпня. Холера стає зъ кождымъ днемъ страшнѣйша; вчера померло що найменше 300 людей. Рухъ на зелѣзници и трамваю застановлено. Найстрашнѣйше лютитъ ся холера въ Табрісѣ; люде умирають сотками наразъ.

Софія 16 серпня. Стамбулова вôдпроваджувала пôдчасъ выѣзду зъ Константинополя почетна сторожа ажь на дворець, а на стаціяхъ турецкихъ зелѣзниць вôддавано єму войскову почесть.

Лісбона 16 серпня. Вѣсть о выбуху тутъ холеры єсть безосновна.

Цѣна збôжа и другихъ продуктôвъ.

13 серпня	Львôвъ	Тернополь	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	8·25—8 60	10·25 10 80	10·15 10·75	10·—10 75
Жито	7.50—7·75	8 90 9·20	8 80 9·25	8.25 8·50
Ячмѣнь	6·——6 25	6·——7·25	6·——7 05	6·——7·40
Овесъ	6 60—7 20	6·50—7·15	6·25—7·—	6·70—7·—
Горохъ	6 50 8·50	6·— 7·—	6·— 11·—	6·80 10·—
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	6·— 6 20
Рѣпакъ	9 50 10 —	11·—12.50	10·90 12 40	11·—11·75
Хмель	55·—60 —	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—

бачивъ трохъ вояковъ вôдъ варты, що дивили ся на него та посмѣвали ся зъ него.

„Ой рекрутске-жь зъ него ухо!... кажуть.... Вôнъ такъ залюбивъ ся.... Думає о своѣй любцѣ.... Чуєшь, скажи но, де твоя любка?... Бѣдна знайшла вже собѣ другого на потѣху!... Диви, диви, якъ вôнъ завертає очима!“

А вôдтакъ стали всѣ три спѣвати, якъ священикъ въ церквѣ: Ой рекрутске-жь зъ него ухо!

Бѣдный хлопчище ажь побѣлѣвъ; добрали ся єму до живого. Не мôгъ вже выдержати и вставъ....

„Хто то такій той залюбленый?“ — подумавъ собѣ офіциръ вôдо дня, почувши ту розмову, и пôдôйшовъ до вôкна зъ ґазетою въ руцѣ. Коли вояки вôдъ варты побачили єго у вôкнѣ, заразъ десь щезли. Та й рекрутъ пôднявъ очи въ гору и выдививъ ся на офіцира у вôкнѣ; наконець й офіциръ немало здивувавъ ся, коли побачивъ, що той новобранець чогось такъ заедно цѣкаво на него дивить ся та ще й дає по собѣ спôзнати, що вôнъ якъ бы зъ чогось, чого несподѣвавъ ся, дуже зрадѣвъ.

„Що то за такій цѣкавый чоловѣчокъ?“— подумавъ собѣ офіциръ, и зôйшовъ на подвôрє та приступивъ до вояка.

— А вы чого такъ смѣєте ся та затираєте руки? — спытавъ вôнъ остро.

Воякъ завстыдавъ ся, але все усмѣхаєсь.

— Чи вы знаєте, що зъ васъ дуракъ?... Я пытаю ся васъ, чого смѣєте ся?

— Бо то бачите — каже рекрутъ, спустивши очи въ долину и сѣпаючи обома руками за плащь въ несмѣлости — я знавъ, що вы тутъ при полку, до котрого й мене вôдобрали.... Вы може собѣ мене не пригадуєте, але я васъ собѣ пригадую.... Минули вже три роки, вôдъ коли вы пôшли зъ дому, а я васъ знавъ и вашу родину. Але вы насъ не знали, хочь мы були сусѣды, и я васъ неразъ видѣвъ, якъ вы ишли на польованє...

— Ну, такъ, теперь вже розумѣю, — сказавъ офіциръ, пригдядаючись уважно воякови, и пригадуючи собѣ, хто бы то вôнъ бувъ.

— Я знавъ, що вы тогды, коли пôшли вôдъ насъ, пôшли до школы учити ся на офіцира, и вже бôльше не вернули. За той часъ вже й церковь зъ переду переставили, а на майданѣ стала велика коршма, отъ така якъ половина сего подвôря, а въ нѣй все повно людей....

— Заразъ, заразъ!... Ага, вже собѣ пригадую.... Тобѣ на имя Ренцо, правда?

— Ая, таки такъ!

— Чи ты не зъ тои хатчины коло церкви, що вже стоить край села.

— Ой, Господоньку!... Таки зъ тои самои, що вже край села.

(Дальше буде).

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

всякû ефекты и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жаднои провізіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

$4\frac{1}{2}$% листы гіпотечнû.
5% листы гіпотечнû премiованû.
5% листы гіпотечнû безъ премiи.
$4\frac{1}{2}$% листы Тов. кредитового земс.
$4\frac{1}{2}$% листы Банку краевого.
$4\frac{1}{2}$% пожичку краеву галицку.
4% пожичку пропінаційну галицку.
5% „ „ буковиньску.
$4\frac{1}{2}$% пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
$4\frac{1}{2}$% пожичку пропінаційну угорску.

4% угорскû Облигаціи индемнизаційнû,
котрû то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купуе
и продае по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймае вôдъ Вп. купуючихъ всякû выльосованû, а вже платнû мѣсцевû паперы цѣннû, якъ также купоны за готôвку, безъ вcѣлякои провізіи, а противно замѣсцевû лишенъ за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ за зворотомъ коштôвъ, котрû самъ поносить. 2

---

5 до 10 зр. денно певного зарôбку безъ капіталу и різіка, дае тривкій банкъ кождому, у всѣхъ навѣть найменшихъ мѣсцевостяхъ за продажь правомъ дозволеныхъ льосôвъ, за користными умовами. Оферты на льосы до: Annoncen Expedition J. Danneberg, Wien, I. Kumpfgasse 7. 82

64

EQUITABLE

Товарииство обезпеченъ на житє въ Сполученыхъ Державахъ,

якъ изъ циферъ поданыхъ долѣ видко, есть:
1) найбôльшимъ на свѣтѣ Товариствомъ обезпеченъ, есть,
2) въ Австро-Угорщинѣ концесіоноване, тутъ мусить льоковати резерву и пôдлягае тутешнымъ властямъ и судамъ, а симъ дае

окрôмъ дуже значныхъ користей,

котрû происходять изъ системы тентиновои,

цѣлковиту ґарантію.

Станъ зъ кôнцемъ року 1891

Станъ обезпеченъ	2,012.236·362
Резерва	274.763·844
Фондъ зыскôвъ	65.732·451
Новû, въ 1891 р. заключенû обезпеченя	582.795 827

Примѣръ результату 20-ти лѣтнои тонтины:

Панъ Я. К., що мавъ передъ 20 роками — лѣтъ 40, обезпечивъ 10.000 зр. платныхъ въ разѣ его смерти, однакожь за умовою, що премію лишь черезъ 20 лѣтъ буде оплачувати. Оплачувавъ вôнъ рôчно 388 зр. 30 кр. Нинѣ поминувши те, що вôнъ жие, дôставъ 1) обезпечену резерву зр. 5904·60, 2) призбираный выскъ зр. 6135·40, разомъ 12.040 зр., а притôмъ бувъ обезпеченый вôдъ першои хвилѣ на случай смерти на 10000.

Поліцы „Equitable" суть по 3 (взлядно 2) рокахъ платнû навѣть на случай смерти черезъ самоубійство.

Репрезентація для Галичины и Буковины у Львовѣ ул. Валова пôдъ зарядомъ Якова Пѣпеса.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовû и господарскû обявы обширно и предметово.** Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якû на насъ накладае побôльшене обему, **высокôсть предплаты** зôстае **незмѣнена**, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатû змѣстомъ числа **1 зр.**

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера